

Arrest

nr. 155 454 van 27 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 januari 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. DECLERCK, die loco advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient bij aangetekend schrijven van 8 november 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 2 januari 2013 de beslissing waarbij de ingediende verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoeker op 10 januari 2013 ter kennis gebracht.

De beslissing waarbij de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 08.11.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

*[D., O.] [R.R.: ...]
nationaliteit: Liberia
[...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 18.12.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op

een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten luidt:

"In uitvoering van de beslissing van [J. K.], Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[D., O.] geboren te [...] op [...], nationaliteit Liberia

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2°hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Wat de ontvankelijkheid van het beroep betreft in zoverre dit is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard

2.1.1. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. Daarenboven is vereist dat de nietigverklaring van de bestreden beslissing de verzoekende partij een rechtstreeks voordeel oplevert (cf. in dezelfde zin de vaste rechtspraak van de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak: RvS 9 september 2009, nr. 195.843; RvS 27 januari

2010, nr. 200.084; RvS 12 september 2011, nr. 215.049). Het belang waarvan een verzoekende partij blijk moet geven, moet bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep tot op het ogenblik van de uitspraak (RvS 27 januari 2010, nr. 200.084).

Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet bovendien een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het actuele karakter ervan aantonen. Met andere woorden: wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van de verzoekende partij, komt het haar dus toe alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat de vernietiging haar een concreet voordeel oplevert (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

2.1.2. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 8 november 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen indiende, waarbij een standaard medisch getuigschrift werd voorgelegd dat verzoeker op 24 april 2012 een operatie onderging aan de kruisbanden van de rechterknie en waarbij wat de voorziene duur van de noodzakelijke behandeling betreft werd vermeld “1 jaar postoperatief”. Concreet was er enkel nog sprake van dat verzoeker kinesithérapie behoefde. Hierbij lag ook een medisch stuk voor betreffende een na-onderzoek op 29 augustus 2012 waarin sprake is van een “excellente evolutie”. Gewezen op hetgeen voorafgaat, wordt verzoeker ter terechtzitting gevraagd naar het actueel belang dat hij nog heeft bij het beroep in zoverre dit is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, nu in de medische stukken zoals deze voorlagen bij de aanvraag enkel sprake was van opvolging en/of kinesithérapie gedurende één jaar na de operatie die plaatsvond op 24 april 2012 – waarbij er bovendien op werd gewezen dat het herstel na de operatie “excellent” verliep – en deze tijdsperiode intussen ruimschoots is verstreken, waardoor de stukken die voorliggen niet langer wijzen op een actuele medische problematiek die enige medische behandeling vereist. In deze situatie blijkt niet dat een eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing verzoeker nog enig voordeel kan opleveren, nu verweerder dan enkel kan vaststellen dat bij gebreke van een actuele medische problematiek de verblijfsaanvraag dient te worden afgewezen. In antwoord hierop geeft verzoeker niet aan dat de door hem bij de aanvraag ingeroepen medische problematiek thans nog actueel is of in dit verband nog enige medische behandeling is vereist. Hij stelt zich wat het actueel belang betreft te gedragen naar de wijsheid van de voorzitter. Zoals reeds werd aangehaald komt het nochtans aan verzoeker toe om, wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, daarover een standpunt in te nemen en het actuele karakter van zijn belang aan te tonen (RvS 18 december 2012, nr. 221.810). Verzoeker blijft op dit punt in gebreke, zodat niet blijkt dat hij nog enig actueel belang heeft bij de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

2.1.3. Het beroep is onontvankelijk in de mate dat dit is gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

2.2. Wat de ontvankelijkheid van het beroep betreft in zoverre dit is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

De Raad stelt vast dat de ingeroepen middelen zoals deze door verzoeker worden ontwikkeld in het inleidende verzoekschrift enkel concreet worden betrokken op de eerste bestreden beslissing, de beslissing waarbij verzoekers verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Hierboven werd evenwel reeds vastgesteld dat het beroep in zoverre dit is gericht tegen deze laatste beslissing onontvankelijk is.

In de mate dat verzoeker in zijn inleidende verzoekschrift aangeeft dat een onwettigheid van de eerste bestreden beslissing tevens de onwettigheid inhoudt van de tweede bestreden beslissing, en dit nu het bevel om het grondgebied te verlaten volledig is gesteund op de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, merkt de Raad nog op dat dit gestelde niet aannemelijk wordt gemaakt. Het bevel om het grondgebied te verlaten verwijst op zich zo geenszins naar de eerste bestreden beslissing. Hierin wordt wel toepassing gemaakt van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en vastgesteld dat verzoeker langer in het Rijk verblijf dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden. Er blijkt niet dat het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op de niet-ontvankelijkheidsbeslissing en/of er onlosmakelijk mee is verbonden. De Raad benadrukt hierbij verder ook dat het gegeven dat deze beslissingen op dezelfde dag door verweerder zijn genomen, en betekend, nog niet impliceert dat het bevel om het grondgebied te verlaten een volgbeslissing betreft van de niet-ontvankelijkheidsbeslissing genomen inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingen-

wet. De Raad merkt op dat een eventuele nietigverklaring van de niet-ontvankelijkheidsbeslissing op zich ook nog niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten hierdoor in het gedrang komt. De eventuele nietigverklaring van de niet-ontvankelijkheidsbeslissing heeft enkel tot gevolg dat verzoeker opnieuw wordt geplaatst in de situatie van een hangende verblijfsaanvraag en leidt zo niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten of dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

Gelet op hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat bij gebreke aan een uiteenzetting waarbij wordt toegelicht welke rechtsregel of welk rechtsbeginsel verzoeker geschonden acht wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, en op welke wijze, eveneens dient te worden besloten tot de onontvankelijkheid van het beroep in de mate dat dit is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS